Учітесь, читайте, Й свого не цурайтесь.
І чужому научайтесь, Т. Г. Шевченко.

ЗА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ КАДРИ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА У ВЕРЕСНІ 1956 р.

№ 10 (1693) ВІВТОРОК 11 ЧЕРВНЯ 1991 року Ціна 4 коп.

ОРГАН РАДИ СЕКРЕТАРІВ ЦЕХОВИХ ПАРТІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ І КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ УКРАЇНСЬКОЇ ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ АКАДЕМІЇ

У ректораті

На черговому засіданні ректорату розглядалося ряд питань. З інформацією про підсумки «Голосіївської весни-91» виступили С. А. Семеновський та М. М. Галушко. На розгляд також виносилося питання поновлення на роботі колишнього співробітника вузу М. И. Півня. Про зміни і доповнення до колективного договору в академії імформував Л. П. Тищенко. Ректор академії Д. О. Мельничук, крім іншого, звернув також увагу на необхідність в умовах ринку заробляти гроші. І те, що приймати муться рішення про доцільність скорочення тих служб, які знаходяться на дотації.

(Наш кор.).

Ще кроки по захисту

В номері № 8 нашої газети (дивись «В інтересах студентів») мова йшла про кроки адміністрації вузу, спрямовані на соціальний захист студентів академії. В ході роботи компетентна комісія, розглядаючи багато варіантів і пропозицій, дійшла певних висновків і рекомендувала керівництву УСГА ще ряд заходів. Так, прийнято рішення з 2 квітня виплачувати згадану компенсацію трьом категоріям студентів (на період теоретичного навчання): по 45 карбованців на місяць доплат отримуватимуть сироти; по 30 карбованців — студенти-інваліди I і II груп і ті, хто вчиться в УСГА на умовах цільового набору і проживає постійно в 30-кілометровій зоні.

Нагадуємо, що відповідно до пунктів положення про порядок компенсації різниці в цінах на харчування студентам компенсація виплачуватиметься так: карбованець на особу в учбові дні. До речі, 5-процентний податок з продажу в студентських їдальнях і буфетах вже знято. Зараз громадські студентські організації ставлять конкретне питання про передачу їдальні в студмістечку з-під опіки тресту їдалень у відання академії.

Думається, цікаво буде знати, що для студентів рішенням міськвиконкому оплата проїзду в міському транспорті поновлюється в старих розмірах — 5 копійок.

Інф. «За сільськогосподарські кадри».

ВПЕРШЕ

Розширений семінар

Цими днями в УСГА відбувся розширений семінар секретарів парторганізацій та партгрупоргів. Його організувала рада секретарів цехових партійних організацій нашого вузу, який вступним словом відкрив її голова В. І. Савчук.

З великою зацікавленістю слухали присутні виступ заступника завідуючого відділом ЦК КП України по зв'язках з радами, політичними і громадськими організаціями М. К. Родіонова. Михайло Кузьмич всебічно висвітлив питання про соціально-політичну обстановку в республіці, відповів на численні запитання. Тема настільки зацікавила всіх, що хоча відведений для нього час давно закінчився, та запитання все надходили з залу. Тим більше, що були присутні також представники інших партій, безпартійні. Часом ставилися питання, як кажуть, на засипку — на зразок: «Ви висловлюєте точку зору офіційну — ЦК Компартії України чи й свою, тож яка вона — Ваша?». А вузівське життя йому близьке: був в інституті і секретарем парткому, і проректором, читав лекції студентам професор... Тож після його грунтовних відповідей не виникали повторно додаткові запитання. Сказав: багатопартійність, різні течії в КПРС уже в нас є.

Були також працівники Московського райкому партії м. Києва. Завідуючі загальним відділом — Г. І. Сергієнко, сектором партобліку — Л. Л. Єршова зробили інформації відповідно про ведення партійної документації, облік членів КПРС і партстатистику; консультант організаційно-партійного відділу В. І. Плотник висвітлив тему про сплачу членських внесків комуністами. Виступив також секретар райкому партії В. В. Поляков.

У такому розширеному вигляді семінар в УСГА проведено вперше.

(Наш кор.).

Тривожний СИГНАЛ

Почім хутро у грабіжника?

Кому потрібні хутряні шапки?

Що, всім? Ні, на всіх цих хлопців не вистачить: ще кваліфікація грабіжника не дозволить — низька. Та й стаж в цій справі у студента-першокурсника факультету механізації сільського господарства О. Слободянюка ще незначний. Але чоловік з десять він спроможний забезпечити цим дефіцитним товаром. А якщо йому на допомогу прийде помічник по «промислу» В. Косенков, водій автобази КДУ, — то, може, й вдвоє більше бажаючих забезпечить шапками. Щоправда, при цьому така ж кількість добропорядних громадян їх не дорахується. Так-таки так. Бо шапки ті майбутній працівник сільського господарства брав би не в магазині чи у приватника на базарі за свої кревні гроші, а на «великій дорозі». Коротше кажучи, 19 лютого ц. р. о 20-й годині 25 хвилин біля будинку 1/1 по вулиці Крейсера Аврори обидва вищезгадані «товариші» відібрали у перехожих дівчат норкову шапку вартістю майже 600 карбованців. І відразу потрапили в халепу: затримала міліція з краденим в руках. Як-то кажуть, недовго музика грала.

Дивне почалося пізніше. Хоча в діях злочинців були присутні ознаки злочину, передбачені статтею 141 (ч. 2) Карного кодексу УРСР, слідство все ж дійшло висновку, що виправлення О. Слободянюка — безпосереднього грабіжника — можливе без кримінальної кари, а з застосуванням громадянських дій. На той час якраз і нагодилося до Московського РВВС клопотання від колективу академічної групи факультету механізації сільського господарства М-905 — віддати його на поруки. От «добрі дяді» зібралися в цій групі! Візьмуться гуртом та й перевиховають грабіжника. А як же той вовк, що весь час в ліс дивиться?

Отож виходьте, хлопці, увечері на вулицю «на промисел». Пощастить — матимете шапку. Хоч собі, хоч на продаж. Не пощастить і потрапите до міліції — не біда: колектив візьме на поруки...

В. ОБРАМБАЛЬСЬКИЙ,
кореспондент.

Безгосподарність

За спортивним корпусом є вельми цікава споруда. А що то — дізнаєтесь та зробіть висновки. Ще не так давно вона була засклена, мала вигляд оранжереї, що функціонувала. А нині залишились тільки металеві ребра, що іржавіють: скло побито, батареї викрадено, теплові та інші комунікації «самі зникли».

Ваша газета якось писала, що орендатори чи кооператори (любителі) по цеглині, по балці розносять мікробіологічний корпус бувшого ветеринарного інституту (академії). Ще донедавна в цьому корпусі працювало кілька кафедр, були чудові лабораторії, про нестачу яких так постійно бідкається учбова частина. Крім того, у цьому корпусі працювали ряд визначних вчених, зокрема професор В. В. Нікольський зі своєю школою, тут бував академік Г. К. Скрябін, проводились наукові конференції. Дивно, що академії не вдалось захистити цю споруду, залишити її як традиційну, споконвічну за собою. Становище потрібно виправити.

Якщо цей корпус розносять запопадливі підприємці по цеглині, то згадана теплиця може бути розтягнута вщент ще швидше. Незрозуміло, чому агрономічний факультет, зокрема, вчені кафедри тропічних рослин, не проявляють тут активності? Кращого ж місця, ніж оранжерея, для таких рослин, як тропічні, бажати не доводиться. А мікробіологічний корпус? Теж сумна картина.

В. ОБЕРЕМОК.

ПРИМІТКА. Згадану автором споруду, що за спорткомплексом, як щойно стало відомо, найближчим часом передбачається з допомогою електрозварки знести і на тій площі спорудити тенісний корт. Вдруге на вітер витрати?

Коли аргумент—ніж

Газета «Именем закона» (№ 17) повідомляє: «Четвертого квітня о 22-й годині 40 хвилин на вулиці Саперно-Слобідській (Печерський район м. Києва) студенти Української сільськогосподарської академії К., Р. і Г., всі 1972 р. н., погрожуючи ножем, відібрали куртку і годинник у студентки технологічного інституту харчової промисловості К., 1973 р. н.

Грабіжники затримані».

Як повідомив декан факультету електрифікації і автоматизації сільськогосподарського виробництва М. Т. Лут, за цими літерами крилися першокурсники Сергій Гапетченко, Віктор Ромашко, Сергій Карпець. Відразу, як тільки в деканаті стало відомо про факт грабіжництва, було прийняте рішення про відрахування їх з числа студентів. Наказом від 5 травня ц. р. Гапетченка і Карпеця відраховано з числа студентів. Ромашко на той час знаходився в академвідпустці, і до наказу про це було внесено відповідні зміни про відрахування.

Інф. «За сільськогосподарські кадри».

Не для меблів же!

У навчальному корпусі № 3 є спеціально, з дзеркалами, обладнана кімната — № 89 — для балетного класу. Та в ній подовгу знаходяться якісь меблі, тому ніяк проводити заняття: хлам. Затрати на обладнання класу, виходить, пішли на вітер. Коли ж і хто наведе там порядок?

В. ЛАГОДА,
студент IV курсу ветфаку, староста танцювального колективу народного ансамблю пісні і танцю «Колос».

Вседозволеність асистенту?

Асистент кафедри селекції та насінництва В. Л. Жемойда, маючи могутнього покровителя в особі А. К. Пархоменка, який завідує цим підрозділом, і беручи приклад по безкарному отриманню незароблених грошей (за приписку) з другого колеги — В. П. Шевченка, на підставі вседозволеності поставив заліки студентам 3-го курсу агрономічного факультету, це — Ю. Г. Бодян та Г. Л. Бодян (вони цього року вже отримали дипломи), яким я не міг цього зробити всупереч своїй совісті, бо вони не пройшли учбової практики (з предмета нашої кафедри). Віталій Леонідович за порушення статуту вищої школи заслуговував суворого адміністративного стягнення. Але...

І ще: студенти А. Н. Журило, Н. В. Марченко, С. П. Омельченко, Н. В. Сиворакша, В. В. Юрченко теж щойно отримали дипломи вчених агрономів, не маючи заліків з учбової практики з селекції і насінництва. Безумовно, в усьому цьому звинуватять не заступника декана О. Л. Скрипльова, який, ясно, за домовленістю заплющував очі на ці всі кричущі факти ,а дівчат-методисток. Чому справжні винуватці та їх покровителі мають лишатися осторонь?

В. ГУБЕРНАТОР,
доцент.

ТАКОГО ЩЕ НЕ БУЛО

МЕТАМОРФОЗИ „ГОЛОСІЇВСЬКОЇ ВЕСНИ“

...Ні, такого ще в Голосієві не бувало! Прийшов квітень, а з ним і традиційний огляд-фестиваль художньої самодіяльності студентів, викладачів і співробітників «Голосіївська весна». І що ж маємо?

А маємо сумну картину: з 9 факультетів ледь не половина... відмовилися брати участь у цьому вузівському нашому святі. Бо, мовляв, немає ні сил, ні талантів. І що ж це за моральні банкроти такі, яким для усвідомлення власної безпомічності потрібно було аж 12 років (саме стільки років налічує в своїй історії фестиваль «Голосіївська весна»)? Думаю, варто згадати їх поіменно: факультети економічний (декан Г. С. Тарасенко), захисту рослин (М. Б. Рубан), лісогосподарський (В. М. Портной), електрифікації і автоматизації сільськогосподарського виробництва (М. Т. Лут). Ну, ще можу зрозуміти М. Б. Рубана, який повідомив про це задовго до фестивалю і дістав — стягнення; але не хочу і не можу — решти, котрі повідомили про відмову буквально за лічені дні до початку фестивалю. ФЗР — факультет невеликий, то ж, може, там і дійсно в талантами ускладнення. А от минулорічний лауреат — економічний? Що йому завадило? Чи, можливо, тодішній успіх з області незрозумілих загадок?

А що на електрофаці? Руки у студентів опустилися? Так ні ж бо. Навіть в міліції відомо: що-що, а руки тут завжди до бою готові, особливо в гуртожитку, де мешкають його студенти. Про останню бійку тут пішов не найкращий поголос. То чи не краще спрямувати енергію студентів у русло художньої самодіяльності? І корисно, і зайвої роботи по реагуванню на міліцейські запити буде менше.

А що майбутні лісівники? Що цим стало на перешкоді? Як на мене, то просто

(Закінчення на 2-й стор.).

Єдності науки і АПК — більше дієвості

Успішна реалізація нової аграрної політики знаходиться в прямій залежності від активізації людського фактора, особливо тієї частки його, від якої безпосередньо залежить поєднання радикальних перетворень в економічних відносинах з прискоренням науково-технічного прогресу, соціальної перебудови села... Ось чому нинішні студенти-аграрники, завтрашні фахівці, повинні бути озброєні найсучаснішими знаннями і досконало володіти передовою технікою і технологією, економічним мисленням нового типу, ініціативою та підприємливістю. Про деякі успіхи і проблеми в навчально-виховній роботі зоофаку бувшого Вінницького філіалу УСГА йдеться в цьому матеріалі.

Ферми, поле, машинно-тракторні стани... Це і робочі місця, і школа для випускників філіалу УСГА. Вже багатьом його невтомним й ініціативним вихованцям дали вони визнання, повагу. Трудові колективи сільськогосподарських підприємств Вінниччини з нетерпінням чекають своїх стипендіатів.

Ось що говорив з цього приводу декан зооінженерного факультету В. Д. Судай:

— Що стосується формування організаторських навиків у зооінженерів, то це справа непроста. І звичайно, лише курсом лекцій з управління її не розв'язати. Ці уроки дають життя, громадська робота, і вони конче потрібні кожному молодому спеціалісту. Саме тому ми пішли шляхом продовження тривалості виробничої практики (переддипломної) з 18 до 24 тижнів. Більшість студентів під час її проходження працюють на відповідальних посадах — завфермами, зоотехніками. Крім цього, на факультеті стараємося залучити їх до активної громадської діяльності. Я цілком впевнений в організаторських можливостях, в умінні працювати з людьми, наприклад, Д. П. Нетбая, який тривалий час виконував обов'язки голови студради філіалу, і це йому ніскільки не заважало добре навчатися. Чи взяти В. І. Шумигору, який поїхав за призначенням працювати на посаді директора Брацлавської птахофабрики: отримавши диплом з відзнакою, він також пройшов школу організаторського випробування. Або візьміть В. Ліцького чи О. Порицького — громадська робота сформувала в них організаторські здібності, відшліфувала почуття відповідальності на всіх напрямках їх діяльності.

На перший погляд, нічим особливим організація навчального процесу на зооінженерному факультеті не виділяється серед інших. Але коли вникаєш в її суть, то характерним для неї є постійний творчий пошук нового, прогресивного, відмовлення від застарілих шаблонів, широке освоєння досягнень передової педагогічної практики. Широко проводяться учбові заняття на виробничій базі. Поки що для цього використовуються бази господарств НВО «Еліта» Українського НДІ кормів, підшефного колгоспу «Маяк» Вінницького району та інші.

Однією із дієвих форм інтенсифікації учбового процесу та здобуття студентами зооінженерного факультету практичних навичок є кафедра тваринництва на виробництві (в колгоспі «Батьківщина» Калинівського району). В арсеналі методів проведення занять тут вагоме місце займають проблемне навчання, ділові ігри тощо. Великі надії покладаються на створення при закладі (на його території) хоча б фізіологічного двору, не говорячи вже про власне учбове господарство.

Доценти М. О. Мазуренко і В. К. Журенко використовують постійно тісні творчі контакти з студентами-третьокурсниками. В чому ж вони проявляються? Візьмемо, перш за все, Романа Чудака та Ігоря Сироватка. Ці студенти успішно проводили дослід по визначенню рівня перетравності поживних речовин, аналізу крові та інше. А вже далі підключаються до проведення таких дослідів студенти-переддипломники Василь Шиманський, Олександр Лящук... Постійний творчий контакт вчених і студентів дасть змогу послідовно спостерігати за формуванням кінцевих результатів в процесі відгодівлі сільськогосподарських тварин, аж до їх забою.

Сучасний керівник повинен мислити творчо, вміти не тільки споруджувати в думках проекти майбутнього, але й в повсякденних реаліях наближатися до впровадження їх в життя. Звичайно, всебічно обгрунтовуючи необхідність всяких нововведень, розробок.

Якось пощастило викликати на відверту розмову доцента кафедри фізіології сільськогосподарських тварин та біології М. Ф. Запорожця, автора більше 20 винаходів, що мають певне значення для розвитку різних напрямків функціонування АПК. Оскільки останнім часом дуже багато дискутують про користь і шкоду хімізації, то хотілось почути думки фахівця-винахідника, відомого не лише в нашій країні, але й за кордоном. Ось що розповів Микола Федорович:

— Безперечно, поки що без хімії не обійтись. Але надмірне використання розробок хімізації як в землеробстві, так і в тваринництві без обгрунтованої необхідності, як правило, призводить до дуже негативних наслідків. Адже для навколишнього середовища, особливо для рослин, а через них — для тварин та людей, хімізація землеробства стає небезпечною. Це відбувається тоді, коли використовуються великі дози мінерального азоту і порушується баланс між елементами живлення в грунтах в бік останнього; не дотримуються строки внесення цих добрив без урахування біологічних властивостей сільськогосподарських культур, а також грунтів. Внаслідок цього значно підвищується вміст нітратного та нітритного азоту в урожаї. Ось чому дуже важливо піднести культуру і відповідальність у використанні засобів хімії.

Формування у майбутніх зооінженерів саме таких якостей — важливий напрямок навчально-виховної та спільної з студентами науково-дослідницької роботи доцента М. Ф. Запорожця. І ось вони, досягнення сумісного творчого пошуку та експериментування — впровадження результатів винятково актуальних в сучасних умовах винаходів, зв'язаних з руйнуванням та повною нейтралізацією отруйних речовин (саме тих нітратів і нітритів, про які розповідав винахідник вище) в ланцюгу «рослини (корми) — тварина (організм тварини) — продукція тваринництва (молоко та м'ясо)».

Експериментальна частина та саме впровадження цієї роботи відбулися в колгоспах «Маяк» Козятинського району, імені Куйбишева - Калинівського та імені Щорса Вінницького району за участю членів біохімічного наукового гуртка — студентів-заочників Н. Скоцької та Б. Лебединського.

На факультеті вже стає традицією, що студенти-дипломники виконують проекти на замовлення господарств агропромислового комплексу нашої області. Останнім часом питома вага студентських проектів, що виконані на високому науково-технічному рівні, збільшується. Такі проекти рекомендуються для широкого впровадження в колгоспах, радгоспах, на інших підприємствах.

З цього приводу доречно кілька слів сказати щодо проекту Закону про винахідницьку діяльність. Звичайно, не викликає сумніву, що він по цілому ряду позицій прогресивний. Але зараз виразно видно, що в проекті є і слабкі місця. Це підтверджується і тим, що вже більше року триває нескінченне обговорення його. На наш погляд, введення митної плати, як передбачалося проектом Закону, за прийняття заявки, експертизу, видання патенту і т. п., безперечно, буде стримувати винахідницьку діяльність. В зв'язку з цим особливо турбує становище саме студентської молоді, активізація якої в напрямку раціоналізаторства та винахідництва в сучасних умовах стала нагальною необхідністю. Зараз особливо важливе значення мають положення, які стосуються винахідників на підприємстві, в організаціях, закладах, де вони працюють — це думка декана. Для чого це потрібно? Перш за все, для зміцнення правових позицій винахідників і, звичайно, для гарантування винагороди за використання винаходів, включаючи і такі, які безпосередньо не дають економії. Думається, що буде зовсім правильно, коли винахід буде виключно належати його автору.

До речі, винахід нашого співрозмовника, пов'язаний з вирощуванням рослин в невагомості, вже тривалий час використовується в космічній біології, але винагороди — ні матеріальної, ні моральної — автор ще не отримав. Але зате вже не раз переконався, що міцний ще, як бетон, відомчий бюрократизм та його перепони на шляху НТП. Це стосується також і нашого облагропрому: близько 20 винаходів одного лише М. Ф. Запорожця, про які уже йшлося, цінні для АПК — не впроваджуються.

Про те, що випускники зооінженерного факультету в своїх дипломних проектах тісно поєднують теорію з практичними питаннями росту виробництва, свідчать ще багато фактів. Г. Бабій впровадила в колгоспі «Червоний партизан» Хмельницького району, де вона працює, застосування масажу вимені нетелей при удої первісток. Внаслідок цього простого заходу надої збільшились за лактацією на 400-600 кг без додаткових кормів; В. Коба (науковий керівник доцент Л. В. Польовий) впровадивши деякі шляхи інтенсифікації виробництва молока в колгоспі імені Горького Літинського району, досяг збільшення надоїв на корову близько 1000 кг. Вагомі результати!

Молодь завжди з великим піднесенням відгукується на все нове, передове. Вона завжди там, де є поле для її ініціативи та ентузіазму. Ось чому творчий пошук студентів потрібно суттєво підтримувати, створювати умови, які б сприяли цьому. Життя показує, що зараз найбільш розвинутими формами залучення студентів до прискорення НТП стають технологічні бюро і СКБ. При цьому особливо важливе значення має нормальне забезпечення їх спеціальною літературою. Вирішення цих й інших проблем певною мірою пов'язане з введенням в дію в 1991 році нового навчального (головного) корпусу.

Основний тягар в процесі формування у майбутніх спеціалістів АПК сучасного типу економічного мислення та потреби його реалізації на практиці відповідно до вимог об'єктивних законів несе кафедра політекономії (зав. кафедрою доцент К. Д. Якимчук). При цьому використовується комплексний підхід у виконанні, який охоплює учбовий процес, науково-дослідну роботу студентів, позаучбову діяльність, суспільно-політичну практику; роботу з випускниками. Студенти III курсу постійно беруть участь в курсових конференціях, присвячених визначним подіям, диспутах, вечорах запитань та відповідей; у філіалівських наукових конференціях. Так, на VI науковій студентській конференції «Вища школа і науково-технічний прогрес в АПК» зооінженери-третьокурсники також брали участь. А вихованець доцента В. П. Пратикової Михайло Костенко зайняв 3-те місце серед більше 30 учасників конференції на секції політичної економії соціалізму. Але ж, все таки, що стосується студентської науки, то в цілому в ній ще відчувається погоня за масовістю, що шкодить кінцевому результатові. А це, в свою чергу, завдає відчутних моральних збитків становленню молодого фахівця.

(Закінчення на 4-й стор.).

МЕТАМОРФОЗИ „ГОЛОСІЇВСЬКОЇ ВЕСНИ"

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

небажання займатися питаннями відпочинку молоді.

Кажуть, поки грім не грюкне, мужик не перехреститься. Так от: він уже прогуркотів. На всю академію. І Голосієво теж. Чи ж не пора хреститися? Щоб не виявитися в смішній ролі отого завідуючого відділом культури з старої, але улюбленої всіма кінокомедії «Волга-Волга», який своїх талантів не хотів бачити «в упор»...

* * *

За відсутності чотирьох факультетів лауреатами стали решта. Серед них безумовний лідер, який завжди виставляв цікаві програми, — механізації сільського господарства (декан Д. Г. Войтюк), а також ветеринарний (С. К. Рудик), зооінженерний (Б. М. Гопка), агрономічний (О. Ю. Барабаш) та агрохімії і грунтознавства (А. Г. Сердюк). До речі, успішні виступи студентів останнього свідчать про те, що не в кількості вихованців того чи іншого факультету справа. Було б бажання і трішки оргздібностей. Варто відзначити такі колективи: вокальний ансамбль викладачів і танцювальну групу ветфаку, ВІА «Червоні маки», танцювальний — мехфаку, а також студентські хори агрономічного і зооінженерного факультетів.

Лауреатів «Голосіївської весни-91» відзначено грошовими преміями і прекрасними композиціями — букетами з фірми «Роксолана», придбаними коштом спонсорів.

М. ГАЛУШКО,
зав. клубом.

ЗЛЕТИ ВАЖКОАТЛЕТІВ

Важка атлетика — один з важливих олімпійських видів спорту. Це, мабуть, і визначає популярність її на світовій арені. Популярна вона й у нас, в академії. Починаючи з першої спартакіади, що відбулася в 1955 році і пониньі, збірні команди факультетів виборюють право стати чемпіоном УСГА. В останні 5-6 років традиційне лідерство захопив факультет механізації сільського господарства. Тут заслуга і декана Д. Г. Войтюка за його кропітку виховну роботу — адже факультет не тільки перший з важкої атлетики, а й чемпіон комплексної спартакіади УСГА.

Радує, що на факультеті не вирощують не просто майстри спорту, а й хороші спеціалісти — інженери-механіки. Так, в останні роки закінчили факультет МСГ Ю. Залізний, С. Зборовський, З. Пашаєв, В. Єфименко — відомі майстри спорту на Україні і в СРСР. Зараз вони працюють в різних куточках Київської області, і відгуки про них, як спеціалістів-механіків, керівників підрозділів, тільки схвальні. Навчаються на факультеті майстри спорту з важкої атлетики Сергій Трофименко (відмінник навчання), Олександр Співак, Анатолій Бігоцький, Ігор Ігуменцев, Олексій Зелений, Микола Трегубець, Валерій Дерій. До речі, включено до складу збірних: молодіжної СРСР — Зеленого, УРСР — Трегубця.

1991-й — рік спартакіад УРСР і народів СРСР, 1992-й — Олімпійських ігор. Наші важкоатлети в цьому році брали участь в цілому ряді відповідальних змагань, де вони посіли достойні місця: Зелений — чемпіон СРСР, Віктор Біляк — володар Кубка СРСР, Трегубець, Ігуменцев, Співак, Дерій, Олег Цибко — призери першості УРСР.

На спортивній базі УСГА відбулися важливі події: 12—15 травня — Всесоюзний турнір пам'яті заслуженого тренера СРСР, багаторазового рекордсмена світу нашого земляка Я. Г. Куценка. П'ятий за рахунком, цей турнір знаменний тим, що зголосилися брати участь спортсмени з Польщі, Румунії, Болгарії. Вперше в історії української важкої атлетики в змаганнях було заплановано виступи і жінок. Уже відбулось п'ять першостей світу з жіночої важкої атлетики. В цьому ж турнірі змагалися й ветерани, відомі в минулому важкоатлети, які захищали спортивний стяг країни на різних чемпіонах, відбувся комерційний турнір з армрестлінгу (боротьба на руках). А 22—25 травня пройшла перша сільгоспвузів СРСР з важкої атлетики. До УСГА в ті дні приїхали 12 найсильніших збірних сільгоспвузів країни.

На превеликий жаль, подібна першість не проводилась майже 10 років, і за цей час багато втрачено. І ось після такої перерви — першість відбудеться. Хочеться побажати всім учасникам змагань високих спортивних результатів і відмінних показників в навчанні.

О. ДОВГИЧ,
старший викладач кафедри фізвиховання.

Одинока лілія...

Фото О. Іванова.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Щодо спростування

Тривкі, живучі пережитки тоталітаризму, глибоко вкорінені вони в багатьох із нас, бо десятиріччями батогом і пряником вдовбувався дух чиношанування, ідолопоклонства, холопства, догідливості. Тих, хто протидіяв перетворенню людини в безмовного раба, виганяли з роботи, цькували, часом саджали в «психушки» та у в'язниці. А якщо останнє стає можливим в наші дні, причому, з людьми, відомими своєю соціальною активністю, — значить, середньовічне мракобісся ще не відступило, і заправляти балом продовжують ті, хто аж ніяк не відноситься до найчисленнішої когорти трудового люду, хто з допомогою таких же, як сам, вліз в керівне крісло і до гробу не бажає з ним розлучатися. І це поки що, буває, реально, бо оберігається такий «діяч» круговою порукою з подібних представників «золотого фонду» — залізобетонної опори прогнилої і наскрізь прокорумпованої системи. Решті ж братії його підлеглих — «сіромах» тільки й залишається, що підлабузничати, підтакувати. Про яку віддачу суспільству такого колективу може йти мова? Який рівень моральності цих людей, що вони проповідують, чого навчають?..

Про «звичаї» стилю керівництва на одній із суспільних кафедр — політичної економії — йшлося в статті доцента цього ж колективу В. З. Дорошенка, опублікованій в нашій газеті за 23 квітня. Як і очікувалося, стурбованість і біль викладача, ветерана академії, інваліда Великої Вітчизняної війни за стан справ на кафедрі, описані негожі вчинки зав. кафедрою В. О. Білика викликали неабиякий гнів останнього (погрожував навіть судом). Не бажала залишатися осторонь і переважна більшість його підлеглих — комуністів на зборах: обговоривши автора як особу (як і водилося в старі, «добрі» застійні часи), статтю визнали наклепницькою як по відношенню до Білика, так і до них(?).

Прекрасно, якщо всі члени колективу являють собою одне ціле: зробив помилку — недопрацювали всі, принизили одного — переживає вся кафедра. Погано те, що така одностайність в поглядах вибіркова, вона стосується лише особи завідуючого і аж ніяк не проявляється при образах звичайних смертних. Як свідчить В. З. Дорошенко, він неодноразово зазнавав глузувань і зневажання з боку завідуючого; проте ніхто не став пліч-о-пліч із скривдженим, майже жоден не сприйняв його біль душевний як свій особистий. Чим не апогей плідної праці батога і пряника, недаремно згадані в преамбулі?

На жаль, це не поодинокий факт. Під час минулого переобрання на посаду завідуючого один з членів кафедри не встиг своєчасно подати заяви. Мало чого — може, довго не наважувався, бо були інші гідні претенденти з опублікованими солідними програмами, міг прихворіти в останній момент і т. д. І якщо один за всіх, а всі за одного, то чому б не прийняти припізнілої заяви чи не подовжити строку подання, тобто зробити все по-справедливості? Адже це лише участь в конкурсі, тож нехай люди самі вирішують, хто достойніший.

Проте ні завкафедрою, ні інші відповідальні особи кроку в цей бік не зробили, в причинах запізнення не стали розбиратися. В наявності — все той же підхід зневаги, на цей раз — по відношенню до професора, доктора наук. І знову не пролунав голос «дружелюбних» колег, таких непримиренних до будь-яких образ. Тим більше, що т. Білик, будучи доцентом, переобирався завідуючим на третій строк підряд.

То, може у В. О. Білика премудра голова, і в політекономії без його керівництва зразу ж наступить застій, а кафедра розвалиться? Та ні ж бо! Марно шукати в бібліотеці праці політекономів академії з найактуальніших питань розвитку виробничих відносин на селі в нових умовах, по їх прогнозуванню, науковому обгрунтуванню переходу до регульованого ринку та його життєздатності і перспектив. Йде 7-й рік перебудови, а кафедра політекономії із заниженим педагогічним навантаженням. Замість генерації нових ідей, критичного осмислення висунутих іншими суспільствознавцями теорій, гіпотез наче чекає, що з цього вийде. Даремно шукати вагомі праці самого т. Білика не лише по сформуванню ринкової інфраструктури, а й щодо глибокого дослідження закономірностей розвитку допереребудовного соціалізму.

Ні, не в той бік спрямовані одностайність і взаємовиручка членів кафедри, не по тій стезі вона крокує, не з таким багажем вступати їй в еру нових виробничих відносин. Адже факт, що в цілому закономірні переміни в житті суспільства застали колектив ніби зненацька. За рівнем сприйняття суворої, непередбаченої ним дійсності, деякі викладачі зациклилась на видуманій, суспільно нечіткій тезі ідеологічного протистояння та посилення протиборства двох систем. Якщо ж збори кафедри накладають на публікації рішення в газеті, то треба було дати аргументовані відповіді на всі поставлені в даній статті питання. А там лиш прямо, категорично заперечується правдивість усіх(!) фактів з вимогою надрукувати спростування; зазначається, ніби вона «тенденційна, наклепницька» (!!) — і все.

Сказати, що все написане в ній неправда — це означає: пляму зняти на мундирі. Тож порада, виходячи з Закону про пресу та інші засоби масової інформації, — звертатися до суду. До речі, тільки тоді, за його рішенням, якщо буде доведено необ'єктивність фактів статті, вміщують спростування. А тут що виходить? На цих партійних зборах постановили більшістю при голосуванні. Причому, кілька виступаючих (дехто з місця в репліці) дорікали авторові й газеті в цілому, що це все — наклеп на колектив, ображає його. Але ж, шановні, там жодного разу не сказано на зразок: «колектив поганий» чи «недружний», «недисциплінований», ніби «з прогульників», «бракоробів», «симулянтів», «окозамилювачів», і т. п.! То в чому ж вбачається та образа саме колективу? Неприємно, що про членів його йдеться, головним чином про взаємовідносини зава і рядового викладача — ось з цього й давайте виходити. Але ж доки боятимемося виносити сміття з хати, як говориться?

Мудрі люди зауважували давно: чим більше критики, тим менше буде недоліків; тож настане час, коли негативного зовсім не стане, отже, писатимуть, доповідатимуть з трибун, виступаючі говоритнмуть тільки про позитивне того чи іншого колективу, в тому числі й вашого. А в разі, коли тільки хвалять людину, нерідко аж занадто, свого роду авансом чималим, в усій історії журналістики не наводиться прикладу, щоб хтось домагався спростування (мовляв, визнавав би, самокритикуючись, що і прогульник, проявляв інші якісь порушення дисципліни, бракоробства на роботі; траплялися факти порушення громадського порядку, грубощів з колегами, чаркою зловживав або хоч признався, що на чужих жінок задивлявся і моргав....).

Якщо хтось, хизуючись (особливо з начальства, хоч маленького), каже, що любить критику, — не вірте йому. Вона, критика, — щось на зразок гірчиці чи хрону, редьки, нарешті, гіркучих лікувальних таблеток. Від них сльози навертаються, гримаса скривлює рот, але не обійтися. Це кожний знає — на собі переконався або може пересвідчитися, якщо не пізнав цього. Газетярі з півстолітнім стажем роботи не пригадують, щоб за критику «герой» дякував.

Одначе заявляти, що абсолютно все — «тенденційність» і «наклеп» — вже одне це не може не насторожувати. Чи можливо, щоб таке було в наші часи в академії, де всі у підрозділах майже все знають один про одного (анонімки не беруться ніні ,за законом, до уваги)? Уявімо, що в статті 5 чи навіть 10% фактів не відповідало б дійсності, хоч би й половина всіх, то на другу частину треба ж зважати, брати до уваги й робити висновки, щоб надалі не було цих недоліків зовсім. А як вчать мудрі, практично немає людей, які ніколи в чому-небудь не помиляються. Ленінська думка: не помиляється тільки той, хто нічого не робить. Ясніше ясного сказано. Значить, уже виходячи з цієї думки, варто брати під сумнів об'єктивність колективної оцінки тієї критичної статті. До того ж, автор на закінчення зборів заявив всім, що підтвердить кожен факт документально, з очною ставкою кількох чоловік, але тоді додасть пригаданих ще чимало нових недоліків у завідуючого кафедрою.

Слід врахувати й те, що це були збори комуністів, на які понад третина не з'явилася. Звичайно, в декого поважні причини. Але ж не всі раптом захворіли чи попали б в транспортні пригоди; не секрет, що дехто свідомо не з'явився, бо захищати свого шефа — совість не дозволяє, а критикувати його— не під силу через залежність керівної системи. То чому ж у рішенні хай і двох третин комуністів організації видається думка як всього колективу, з безпартійними?

Збори по обговоренню статті планувалися ще на 7 травня. Самі розумієте, дата — не підходяща, виходячи з того, що це за день до свята Великої Перемоги нашого народу над фашизмом у війні 1941—1945 рр., інвалідом якої став автор. Завдавати такої ще душевної йому травми — м'яко кажучи, це дуже неетично. Він з певних причин не зміг тоді бути на них. Тому відбувалися вони тепер, після Дня Перемоги. Білик просив для виступу 20(!) хвилин, але, незважаючи на неодноразові нагадування головуючого, не вкладався і в 40... Спростовував кожен факт, доводив свою невиновність, непричетність. Почав: «Шановні товариші! Повірте, мені прикро»... Тут же для «затравки» повідав такий анекдот: «Біжить заєць — бачить, що каструють їшаків, то чимдужче дременув; його запитують, чого так тікає— сказав, що бачив. Зауважують, заспокоюючи: ти жзайчику, не осел. Але він не заспокоївся. Не хочу уподібнюватися зайцеві — не тікаю, сказав, роз'ясню все. Дорошенко «реальні явища містифікує, компроментує і газету, і колектив кафедри» (! — ось звідки з'явилася думка в колективу, що саме весь його ганьблять).

Сказав, що робились зауваження щодо лекцій Дорошенка. Ми певні, що за зауваження він вдячний і уник тих прикрих помилок щодо лекторської майстерності. Та й скажіть, чиї з викладачів кафедри лекції студенти гаряче вітають, поспішають на них? Отож! Так що не будемо заглиблюватися в це питання. Щоб більше «настроїти» колектив, на закінчення завідуючий повідав просто, можна сказати, сенсацію: вчора(!) в бібліотеці вони збиралися (Дорошенко та ін. Редакція не називає, бачте, прізвища — в кого збиралися, за його словами, щоб не ятрити душу фронтовику), і готується, вже ось буде друга стаття на нас, що зустрічали Новий рік... хоч був тоді й автор з нами тут...

Звичайно, це насторожить усіх: а що там поганого, протизаконного було в цьому? Відразу даємо точну довідку: то чиста дезінформація, бо один з згаданих Біликом «авторів» взагалі того дня не був у бібліотеці, другий хворів, а хто й заходив у справах, то що ж у цьому дивного, якщо кожна цивілізована людина вважає своїм обов'язком бути читачем багатющої скарбниці знань, йдучи мимо, не промине, щоб не зайти хоч на хвилинку — проглянути свіжі всі газети, журнали, дізнатися про новинки художньої літератури, з своєї професії, проконсультуватися з якогось питання з досвідченими правівницями там? Послугами бібліотеки (взагалі) не користуються, мабуть, лише папуаси, і то не всі. В редакції ж багатотиражки статті не було, нема і не буде про кафедру щодо Новоріччя, бо його зустрічає людство всієї земної кулі. І що хтось взяв у руки келих шампанського — на здоров'я такому! И за ваше, члени колективу, здоров'я той випив його. За віщо ж осуджувати таких, хто бажає кожному добра?

Складно щодо дослівного переказу цих виступів, бо таких ледве виявилося хоробрих, хоч і не відразу, всього три чоловіка, аж потім, згодом ,ще кілька погодилися йти до трибуни або з місця сказати кілька слів, застерігаючи, що не хочеться, щоб були посилання на їх прізвища в газеті. Тому вважаємо за краще не називати нікого, щоб зовсім не боялися надалі. Думки ж, що висловлювалися, варто передати. Один доцент (майже дослівно): це не стаття і не газета, папір витрачений даремно. Я тоді ще читав з великим трудом — з літературної точки зору нікчемна, що не речення — то й брехня, виловлювання жучків. Я тут з 1977-го. Зі всіма пунктами виступу В. О. Білика згоден. Ця стаття наклепницька, мстиво образлива за формою. Не згоден з такою статтею. Треба на кафедрі 3 чоловік скоротити. (То чи не звідси все починається?—Ред.).

Другий доц., пенсіонер: буває, по 2 місяці в рік тут працюю, підробляю. Стаття наче по Крилову: якщо не вкушу, то зате здорово гавкну. Не виступав би, та в статті згадується й моє прізвище. То наклеп. Невже автору (називає ім'я, по батькові його) не вистачить пенсії, щоб ось скоротили в штаті? Стаття наклепницька. Я теж інвалід війни, мені 73 роки (десь на 7 літ молодший від нього Дорошенко. — Прим. наша).

Доктор наук, професор (його б можна було назвати прізвище — не боїться, як і личить комуністу, принциповому, що має свою життєву активну позицію; але заради вже омовленої форми подачі виступів дотримаємось загального умовного цього правила) почав гранично коротко і ясно: виступаючий (називає першого з них) вдавався навіть до літертурного аналізу художньої майстерності й не знаходив нічого хорошого. А я скажу: тут є і форма, і зміст. Дорошенко ще й мало написав. Я радив т. Білику не подавати заяви на третій строк переобрання за конкурсом і вказував, за які саме риси характеру — як недолік його. Пройшов він на конкурс з порушеннями. Та і всього на 1 чи 2 голоси було більше «за».

Більше бажаючих виступати не виявлялося. Пішов тоді до трибуни автор статті. Коли слухаю оце дійство, сказ в він, — жах охоплює. За 35 літ моїх тут. Вважаю: зібрались за певною командою. Єдине прохання до присутніх: якщо впаду в дорозі — не витримає серце — щоб розповіли сім'ї, чому помер. Розумію Віталія Онуфрійовича, що йому прикро за статтю, а мені ж боляче було 13 років з Вашої ініціативи, від Вас.

Після зборів розповів нам він: ото один казав, що теж інвалід війни. Групу дають останніми роками за те, якщо в похилому віці наслідки війни в чомусь ускладнять пересування тощо. Але я раніше, як в 20 літ став інвалідом, а він ось у 70, то це не одне й те ж.

Знаємо, що значать слова хвальби таких: треба стати інвалідом у такому віці, коли й без того на старість людина недобачає, недочуває, болять ноги, ломить спину і т. д. Роки беруть своє. (Варто взяти до уваги й те, що серед викладачів такого віку є щойно оформлені інваліди війни, та про свій вихід на пенсію і не збираються думати). Не згадуватимемо й того, хто саме з «принципових» тепер не так давно через суд взяв собі з дуже просторої кількакімнатної квартири найнезручнішу, «голуб'ятню», а невдовзі з допомогою комісії визнану непридатною для проживання; тож потім одержав з фонду УСГА окрему новеньку собі.

З молодих доцент: факти статті — в перекрученому вигляді, необ'єктивна, образлива.

Трохи старший від нього: нецивілізований підхід у статті. Пропоную: оскільки факти неперевірені, чекати рішення суду. Не схвалюю обох.

Його колега: я голосував проти Білика тоді, але якщо обраний він, то треба слухатись.

Співробітниця: думаю так. Якщо час, то пішла б на заслужений відпочинок. А стаття? Ставлення моє до неї негативне.

Асистентка: ми повинні висловити своє ставлення до опублікованої статті. В кожного з нас є свої симпатії і антипатії.

Один з тих претендентів, які писали свої програмні платформи перед конкурсом на обрання завкафедрою: кожен думає по-своєму. І чому це мене змушують ось голосувати з більшістю, якщо частини згадуваних у статті фактів я не знаю, були до того, як став працювати тут, як і ще дехто? Все подібне з голосуванням, як мовиться, вже було, було... Раджу створити комісію для абсолютно повного розбору фактів; по-друге: Білику звернутися до суду.

До речі, ще з самого початку зборів головуючий радив йому так діяти, оскільки Білик відразу після появи статті сам говорив, що подасть в суд на автора і газету. Але тепер же, виступаючи, сказав, що гірку «проковтнув пілюлю», та до суду не вдаватиметься. Що ж, зважженість в усьому — не зайва річ. І те, що відбулися збори затяжні (з 14-ї години аж після 18-ї завершилися) дадуть свій резонанс в позитивний бік. Принаймні, багато чого говорилося в віці обом, були й деякі (хоча лиш від окремих товаришів) часом несмілі зауваження, слушні поради. Наприклад, Білику: перш ніж повідомити за хвилину-другу перед тим засіданням кафедри Дорошенку про намір скоротити його, то треба було заздалегідь, в спокійній обстановці поговорити в присутності представників партбюро, профбюро. Звичайно, не було б такого реагування в ображеного.

Заступник голови ради секретарів парторганізацій академії І. П. Набока значно «розрядив» обстановку, сказавши, зокрема, що серйозне питання не можна зводити лиш до особистості автора статті — хто він є і був. Ото були зауваження окремих студентів щодо якості лекцій, які він читав. І в талановитих лекторів не завжди блискуче виходить — такі життя, реальність. До того ж, не всім до вподоби буває один і той же лектор. І такий аргумент має дати привід до роздумів: якщо завідував два роки кафедрою, нема потягу до написання докторської дисертації, то, може, б, втретє й утриматися? А бажаючих професором стати без дисертації в нас ціла солідна черга. Якби такий ентузіазм проявлявся у прагненні розвивати науку, спираючись на зв'язки доцентів з полем, фермами, щоб була конкретною віддача, користь сільському господарству.

Наступного ж дня після цих зборів (як не раз і до них) вранці ніхто з працівників кафедри не міг сказати, де завідуючий, коли буде. Не від одного чулось: мабуть, на дачі. Ось вам і порядок, дисципліна, про які похвалявся він, що все гаразд, на хорошому рахунку кафедра, в числі кращих завжди. Не помітно його особливих переживань за стан справ у колективі. Тимчасом один, другий викладачі розповідали, що після цих зборів ще обдумують все, зважують. Один казав, що навіть 3 ночі майже не спав від переживань. Та, віриться, багато чого для себе взяв з тих зборів завідуючий кафедрою. Бачте, не всяка одностайність у присутності його такою виходить, коли він відсутній. Були на зборах пропозиції обмежитися обговоренням статті, й на цьому поставили крапку. Щоб назавжди, не повертатися до минулого. Здається, це найкраща пропозиція. В інтересах усього колективу.

РЕДАКЦІЯ.

Вклонімось загиблим, шануймо живих

З нагоди свята — Дня Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні на меморіальному комплексі — пам'ятнику студентам і викладачам вузів, які загинули в час оборони Києва в 1941-му й на фронтах, відбулося покладання квітів до Вічного вогню в Голосієві. Присутніх сердечно привітав ректор УСГА академік УААН, професор Д. О. Мельничук:

— Велика Перемога — знаменне це свято. Ми, молодше покоління, глибоко вдячні вам, ветерани війни. Хотілося б, щоб ви відчули себе такими бадьорими, здоровими, якими були в ті грізні роки — в час своєї молодості. Живемо в складний час, отож все робитимемо, щоб для вас ці труднощі пройшли якнайшвидше. Молоді без вашої мудрої допомоги нелегко розібратися, де причини недоліків у житті. Хай завжди буде світлим небо над головою, ясні думи супроводжують вас.

Червоною ниткою його промови було: вклоняймося пам'яті загиблих і шануймо живих ветеранів, ряди яких за віком і станом підірваного здоров'я все швидше рідшають. Ректор називає багато прізвищ тих викладачів, співробітників академії, хто ще серед нас — працює в міру сил, на пенсії, в числі перших згадав, за його словами, людину з легенди — професора з агрофаку М. А. Білоножка, кавалера багатьох бойових орденів і медалей. А він, Михайло Арсентійович, виступаючи, сказав:

— Шановні ветерани і молодь — наша гідна зміна! Згадаймо, скільки ж то таких молодих, як наші студенти, не дожили до Дня Перемоги... За дорученням ради ветеранів війни вузу хочу поздоровити вас всіх з цим великим святом. Тут священні місця, де стоїть в граніті студент з гвинтівкою: буквально в перші ж дні війни загинуло понад 20 тисяч ополченців. Війна не розбиралася: старий чи молодий, хто за національністю. Мене нещодавно, коли ми голосували, не раз запитували допитливі: «Ви за Союзний договір чи проти?». А я згадував їм з майже півстолітньої давності факти, які й сьогодні мені оживають в спогадах: в розвідку ми йшли поруч росіянин, українець, білорус, татарин, казах — всіх називаю поіменно, з завдання поверталися одиниці, ті ж гинули, незалежно від того, хто якої національності, в землі на вічний спокій хоронилися теж, як брати. Вони в нашій пам'яті, живих, назавжди. Цим, думаю, давав вичерпну відповідь: за Союз чи ні. Хай добро і злагода супроводжують молодь, а за святковим столом варто згадувати тих, хто назавжди лишився для матерів юними, коли вони проводжали своїх синів на війну і бачили їх востаннє...

Професор кафедри історії, колишній партизан В. Д. Мойсеєнко не менш схвильовано говорив:

— Кожного року, приходячи сюди, згадуємо тих, кого забрав шалений вихор війни. Життя 27 мільйонів радянських людей взяла та війна, здебільшого молодь. Багато з них не стали батьками, матерями, не пізнали сімейного щастя, кохання. До цього часу на очах матерів, наречених часто з'являються сльози при спогадах про синів, чоловіків, коханих красенів-юнаків. І досі матері надіються на чудо: десь, може, озоветься... Та вони приходять лиш ві сні. Завдяки тим загиблим живемо. Але ось студенти майже не прийшли сюди, лиш одиниці їх — боляче на серці нам. В цьому, мабуть, вина й старших, що не нагадуємо: той, хто не пам'ятає минулого, не має права на майбутнє. Щойно читаю, що знаходяться такі в країні, хто волів би перейменувати Ленінград. Як ми до цього дійшли, допустили? Хочу побажати: хай щастить вам усім, вашим дітям, внукам і правнукам.

А збоку під звуки духового оркестру линуть пісні «День Победы», «Поклонимся...» у виконанні Я. Михайловича... Мелодія «Огонька» немов повертає ветеранів до їхньої юності, яка гартувалася у вогненні роки війни... Задумливі обличчя сивочолих ветеранів, груди яких — в нагородах бойових, до яких додалися — за труд. Бачу серед них — ветерани КПРС з півстолітнім стажем, пенсіонери колишні воїни, бувші співробітники УСГА П. П. Вдовенко (учасник боїв на Халхін-Голі з японцями ще до другої світової війни) та І. Л. Чуб, неподалеку — інваліди Великої Вітчизняної проф. Л. Ю. Беренштейн (зав. каф. історії) та доценти В. З. Дорошенко (каф. політекономії), В. Ю. Демченко (ветфак), Б. В. Шиндеров (каф. політології); ось колишній ополченець — студент В. В. Котюжинський (директор музею), професори В. В. Науменко (ветфак), А. І. Дьомін (педфак), доцент А. Я. Горницький (економфак), ст. викладач І. В. Коваленко (каф. іноземних мов), підполковник з кафедри цивільної оборони О. В. Бакаєв, директор бібліотеки В. В. Долгополов, якому саме напередодні цього свята присвоєно почесне звання заслуженого працівника культури УРСР, стрій — майже всі до єдиного — викладачів каф. військової підготовки... Всіх не перелічиш.

Хвилюючими, урочистими і разом з тим зворушливими були ці хвилини для кожного на меморіалі.

М. ЯКОВЛЕВ.

Єдності науки і АПК — більше дієвості

(Закінчення. Поч. на 2-й стор.).

Не викликає сумніву, що успішне досягнення основної мети економічного виховання студентів залежить від того, як кожен викладач оволодіє його механізмом; це включає три етапи: засвоєння економічних знань, перетворення їх в переконання, придбання навичок реалізації знань на практиці. Як показує досвід, найскладнішим є другий із згаданих принципів.

Переконання може бути істинним, науковим, але інколи воно стає поверхневим, навіть лженауковим. Нерідко викладачі економічних дисциплін дають методичні вказівки для формування свідомості без врахування того, що до студентів доходить невірна, обивательська інформація. Бувають випадки, коли навіть самі викладачі (особливо це стосується кафедр неекономічних дисциплін) стають джерелом її. А це вкрай недопустимо! Саме тому, поза так званою нормативною економічною необхідною інформацією, на основі, наприклад, програми курсу політекономії, виникає потреба в контрінформації, що народжується в боротьбі з неправильними поглядами. Якщо ж не враховувати цього, то воно не досягне своєї основної мети.

Саме тому відхід від традиційних форм і методів проведення наукових студентських конференцій шляхом впровадження деяких елементів зв'язку науки з сільськогосподарським виробництвом інтенсифікує процес формування у завтрашніх фахівців сучасного економічного мислення. На нещодавній студентській науковій конференції якраз мав місце відхід від традиційних форм. Значно підвищився інтерес до неї з боку студентів і викладачів, коли на пленарному засіданні виступив головний інженер колгоспу імені К. Маркса Калинівського району В. В. Киричук. Він розповідав про досвід ведення сімейного фермерського виробництва в рослинництві США (штат Айова), де перебував під час свого тривалого творчого відрядження.

З великою цікавістю була сприйнята також інформація першого випускника зооінженерного факультету Г. О. Вишнівського, який з метою пропаганди передових форм організації праці пішов на експеримент: очолив орендну ланку по відгодівлі свиней в колгоспі «Мир» Вінницького району. Результати експерименту відчутні: лише за рік була знижена собівартість виробництва свинини більше, ніж вдвічі і становила 164 крб./ц. І це, в першу чергу, за рахунок лише «НЕПу» (цебто наведення елементарного порядку). А ще — раціональне мислення, підприємливість орендаторів довели прогресивність цієї форми. Але факти свідчать, що саме це раціональне мислення, по суті, колгоспним керівникам і спеціалістам стало зовсім не на руку. Напевно, вони не усвідомлюють політичної ваги проведеного експерименту. Як показує практика, шляхом розвитку орендних відносин піднімається виробництво, зростають доходи сільських орендаторів. Але однобокість в цьому процесі може загальмувати, а то й звести нанівець відносини оренди. Вже після конференції Вишнівський пояснив:

— Одночасно з розвитком орендних відносин необхідно формувати підвищені потреби селян, бо зростання грошових доходів орендаторів, як відомо, не самоціль. Та й не тільки особисті потреби, але й виробничі слід розвивати (засоби механізації, універсальні малопотужні знаряддя) — адже оренда «з горбом» захлинеться. І ще дужче важливий момент: чіткий правовий захист орендатора, необхідність економічних знань, яких бракує навіть такому з вищою освітою.

В зв'язку з цим, думається, дуже правильно ставиться зараз питання про навчання орендарів-новачків практичним навичкам скотарства, землеробства, основ економіки. Бо господаря треба виховувати. А тут лозунгами та наказами нічого не вдієш. Якраз саме про це йде мова.

Нині вказується на необхідність організувати навчання і перепідготовку орендарів, кооператорів — нового покоління радянських селян. Значну роль в економічному вихованні студентів виконують будівельні загони (СБЗ). Ось чому участі молоді зооінженерного факультету в студзагонах під час трудового семестру приділяється увага. Але тут є ще багато невикористаних резервів, потенційних можливостей, як і сама робота СБЗ потребує певної переорієнтації. Її слід в більшій мірі націлювати на вирішення завдань реконструкції агропромислового виробництва з профілю майбутньої спеціальності. Це дасть можливість молоді проявити свої творчі здібності. Крім цього, заслуговує на увагу те, що в багатьох вузах все більше визнання отримують студентські науково-виробничі загони, учасники яких під час трудового семестру впроваджують у виробництво власні розробки.

Є на факультеті і труднощі. Ще поки що старе без бою не здає своїх позицій, подекуди воно проростає, маскується в дусі часу. Як і на інших факультетах, дещо примітивно інколи вирішується зміна співвідношення між аудиторними та самостійними заняттями. Наприклад, вводячи так звану самопідготовку, коли під час наче вивільнених аудиторних занять студенти нудьгують за столами під наглядом доцентів. Багато ще потрібно, щоб цей прогресивний елемент навчального процесу не втрачав самостійності. Адже разом з цим зникає і творчість, справжня задоволеність, захопленість навчальною працею. А разом з тим це стосується і педагогічної праці, бо не можна — та й неможливо — натхненно наглядати чи стежити, умовляти чи примушувати.

— Якщо бути відвертим, нам не потрібна дріб'язкова опіка наставників (кураторів) навчальних груп, — говорить секретар комсомольского бюро факультету Тарас Квасюк. — Адже через якийсь рік-два будемо самі виконувати обов'язки головних зооінженерів, керівників господарств. А де ж взяти такі необхідні навички організаторів виробництва? Робота з людьми, як стало зрозумілим для більшості старшокурсників, коли проходили вони виробничу практику на фермах колгоспів, дуже велика. Тут мало бути хорошим фахівцем; потрібно бути і психологом.

Дійсно, на перших порах деканат, партбюро не були впевнені в життєвості студентського самоврядування, бо, думалось, діставши право самостійно розв'язувати важливі питання факультетського життя, раптом, м'яко кажучи, «наламають вони дров». А якщо розібратись: хто ж краще, більше знає студентів, якщо не вони? Вже глибоке коріння пустило студентське самоврядування з питань розподілу місць в гуртожитку, стипендії. Що стосується останнього, то нині у призначенні її беруть участь всі студенти. При цьому обов'язково враховуються не лише оцінки за сесію, але й громадська робота, авторитет у колективі.

З поселенням складніше: бракує місць в гуртожитках. Великі надії студенти покладають на новий гуртожиток, який планується спорудити в цьому році. А ще вони благають, щоб не повторювалось явище застійного періоду, коли відбулася процедура здачі в експлуатацію теперішнього гуртожитку. Думається, що вже прийшла пора серйозно спитати з тих безвідповідальних працівників, які в цьому винні, за їх безпринциповість, халатність, а можливо, просто некомпетентність при вирішенні важливих господарських питань.

Величезні резерви підвищення ефективності виховання є в зростанні громадсько-політичної активності студентської молоді, в розвитку всіх форм її самодіяльності. Безперечно, в цьому ініціатором повинен виступати філіалівський комітет комсомолу. А для цього необхідно пошвидше звільнитися від всього, що не виправдало себе на практиці. Необхідна постійна дієва, результативна робота в студентських колективах. А цього якраз і бракує нашому комсомольському штабові. Ось чому питанню формування сильного комсомольського активу директорату та партійному бюро філіалу потрібно приділяти серйозну увагу.

Майбутнім фахівцям потрібні довір'я і підтримка, а не дрібна опіка начальників. Є вже вагомі ростки прояву такої активності. Наприклад, вже цілий рік функціонує в філіалі УСГА студентський політико-дискусійний клуб «Аргумент» (голова — студент IV курсу економфаку В. Перкун). Під час його засідань студенти не лише перевіряють міцність, але, разом з тим, дієвість своїх знань, вміння їх використовувати в пропагандистській роботі. Правда, хотілося б, щоб в роботі цього клубу активніше брали участь студенти факультетів.

В процесі становлення висококваліфікованих спеціалістів АПК вагоме місце займе естетичне виховання. На факультеті серйозна увага приділяється цьому, бо формування почуття прекрасного — невіддільний елемент становлення сучасного фахівця, завтрашнього керівника, організатора сільськогосподарського виробництва.

Вже стало традицією на факультеті постійно проводити «Дні кафедр» в гуртожитку. Як правило, такі заходи приурочуються до визначних подій, знаменних дат. Літературні вечори, присвячені пам'яті радянського поета С. Єсеніна, 175-річчю від дня народження російського революціонера, поета, публіциста, друга та соратника О. І. Герцена М. П. Огорьова, різні тематичні вечори — це лише незначна частка тих заходів, що вже проводились.

Дуже цікаво був проведений літературно-музичний вечір «В сім'ї вольній, новій», присвячений 175-річчю від дня народження Т. Г. Шевченка, ініціатором якого була бібліотека закладу (завідуюча Г. А. Івановська), Велику активність проявили Світлана Стефанишина, Анатолій Ковальський, Віталій Нечиталюк, Ірина Юрчук, Володимир Дуліба, Надія Осадчук. Участь викладачів в таких заходах — це і є одна із найдієвіших форм прояву індивідуальної виховної роботи серед студентів. Багато зусиль, ініціативи проявляють в цьому напрямку доценти — делегат з'їзду працівників народної освіти В. К. Юрченко, В. К. Журенко, старший викладач Л. А. Олійник та інші.

Відомо, що не дипломів чекає країна від вузів. Великий попит зараз на особу, яка готова до продовження революційної справи, до боротьби за перебудову. Усвідомлюючи важливість сучасних знань по підготовці кваліфікованих фахівців для АПК області, адміністрація та партійне бюро нині розробляють основи створення на його базі учбово-науково-виробничого об'єднання. Саме така форма поєднання навчального процесу, науки та виробництва, як показує практика, дає можливість забезпечувати комплексну підготовку кадрів для агропромислового комплексу.

С. ПЕРЕДРІЙ,
зав. громадським корпунктом газети «За сільськогосподарські кадри».

Роздуми авторів публікацій у нашій газеті не завжди в усьому можуть збігатися з точкою зору редакції.

«За сільськогосподарські кадри» — орган совета секретарей цеховых партийных организаций, ректората, профкома, комитета комсомола Украинской ордена Трудового Красного Знамени сельскохозяйственной академии. (На украинском языке).

Засновник — УСГА.
Газета виходить — по вівторках.
Друк високий.
Формат — А-3.
Тираж — 1700 примірників.

Редактор М. МАЩЕНКО.
Адреса редакції: 252041, Київ-41, вул. Героїв оборони, 15, кім. 25-а, 3-й уч. корпус, тел. 267-82-09, внутр. — 32-09;
ПИШІТЬ, ДЗВОНІТЬ, ЗАХОДЬТЕ.

Друкарня Південно-Західної залізниці. вул. Лисенка, 6. Зам. 1029.

До уваги читачів: ГАЗЕТА ЗАВОЗИТЬСЯ В УЧБОВІ КОРПУСИ № 1,3, 4, 10, 12.